

[Arne Larsen.]

Vestamager, hvor der for tiden bor 10.000 mennesker, men i et område, som ikke har eller har kunnet få inderzonestatus. Området kan netop som følge af, at det ikke har denne inderzonestatus, ikke blive forsynet med det nødvendige kloaksystem og kan ikke få de nødvendige faciliteter, som findes i et byområde. Det er ganske utilfredsstillende for disse tusinder af familier, der bor her. Såvel kommunen som byudviklingsudvalget har anbefalet arealets overgang til inderzone, men stadig væk er der intet sket. Den daværende boligminister udtalte dengang, at det var af hensyn til den kommende udvidelse af lufthavnen på Amager — den umuliggjorde dette, idet støjudvalget havde frarådet en udvidelse af inderzonearealerne i Tårnby kommune — og også af hensyn til eventuelt kommende erstatninger, som ville blive endnu mere bekostelige for staten, hvis området gik over til inderzonestatus. Jeg har bemærket, at diskussionerne og overvejelserne om, hvor lufthavnen skal ligge, stadig væk optager de ansvarlige myndigheder. Støjudvalget har endnu ikke tilendebragt sit arbejde, men det ligger ganske enkelt sådan, at en udvidelse af lufthavnen, uanset hvor den kommer til at finde sted, enten på Saltholm eller på det sydlige Amager, ikke nævneværdigt vil komme til at berøre det omtalte areal.

Nordisk Råds trafikudvalg har på sit sidste møde bl. a. behandlet den kommende nordiske storlufthavns placering, og fra alle sider anbefaler man jo en placering på Saltholm. Jeg vil derfor bede den nuværende højtærede boligminister om hurtigst muligt at klare spørgsmålet og gøre alt for, at i alt fald så store dele af dette areal 13 på Vestamager som muligt inddrages i inderzone, så Tårnby kommune kan komme i gang med at forsyne området med de nødvendige faciliteter, og sådan at de ulovlige tilstande derude kan få en ende.

Med disse bemærkninger skal jeg, om ikke varmt anbefale det foreliggende lovforslag, så dog tilsige mit partis medvirken til en løsning af de ved lovforslaget rejste problemer, især spørgsmålet om at fremskaffe yderligere byggemodne arealer i inderzonerne.

Rimstad: Loven om regulering af bymæssige bebyggelser blev som bekendt vedtaget i 1949. Siden da har forskellige ændringer dertil været behandlet her i tinget; i 1954 og 1959 vedtoges ændringer af mere formel karakter, foreslået af regeringen, og med disse ændringer har loven i det store og hele i en halv snes år opfyldt sit formål på hensigtsmæssig måde. Men efter 1960 blev det klart, at udviklingen krævede nye synspunkter og den eksisterende lovgivning mere indgående ændringer. Desværre gav dette anledning til, at denne sag trods sin vigtighed blev en kastebold mellem regering og opposition.

Det lovforslag, vi behandler i dag, blev allerede i 1962 fremsat af de konservative og venstre, og det drejer sig om påkrævede og nødvendige ændringer i den oprindelige 1949-lov. I 1962 blev disse ændringer to gange forelagt det høje ting, uden at det hos regeringen og dens partier affødte stort mere, end at forslaget blev optaget som bilag til den beretning, som det af folketinget nedsatte udvalg til behandling af regeringens forslag i januar 1963 fremkom med som sit eneste resultat.

Det har altså ikke været den store interesse for nærværende forslag, som har præget den nuværende regering og dens tidligere partner, de radikale. De vidste øjensynlig bedre selv, men da bjerget barslede og kun fødte en mus, dukkede regeringen hovedet og lod det pauvre resultat indgå i regeringens jordlovsidéer, hvis værdi blev underkendt af vælgerne for halvandet år siden.

Der er derfor en linje i, at de konservatives og venstres forslag genfremsættes her for tredje gang. De to tidligere gange har vi i vort parti støttet forslaget og kun gjort nogle enkelte bemærkninger til det til støtte for det kommunale selvstyre, som vi ønsker udbygget og frigjort fra centraladministrationen. Vi har også tidligere gjort opmærksom på, at lovforslaget kun tager sigte på at afhjælpe manglerne på problemets ene side. De høje grundpriser er affødt af den manglende balance mellem tilbud og efterspørgsel på grunde; tilbuddene er for få til det krav, som byggeriet stiller, og for få til den søgen efter værdifaste opsparingsobjekter, som stigningen i grundpriserne også er et udtryk for.